

Nagyböjt 5. Vasárnapja C

*Én sem itéllek el.
Menj, de többé ne vétkezzél! (Jn 8,11)*

Olvasmány

Izajás 43,16-21

Ezt mondja az Úr: aki egykor utat készített a tengeren át és ösvényt a nagy vizekben, aki kivezette a harci szekereket és lovakat, a hadsereget és a hőst; elbuktak és nem keltek föl többé, odavesztek, és kialudtak, mint a mécses lángja: "Most már ne arra gondoljatok, ami régen történt, és ne a múlt dolgaira figyeljtek! Nézzétek: én valami újat viszek végbe, és már sarjadóban is van, nem látjátok? Valóban, utat készítek a pusztában, és folyókat a sivatagban. Dicsőíteni fog a mező minden vadja, a sakálok és a struccok, mert vizet fakasztok a pusztában és folyókat a sivatagban, hogy inni adjak népemnek, az én kiválasztottamnak. A nép, amelyet magamnak alkottam, hirdetni fogja dicsőségemet."

Szentlecke

Filippiekhez 3,8-14

Testvéreim! Krisztus Jézusnak fönséges ismeretéhez mérten mindent hátránynak tartok. Érte mindent elvettem, sőt szemétnek tekintek, csak hogy Krisztust elnyerhessem és hozzá tartozzam. Hiszen nem a törvény útján váltam igazzá, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit révén. Isten ugyanis a hit által tett igazzá, hogy megismerjem őt és feltámadásának erejét, de a szenvedésben is vállaljam vele a közösséget. Így hasonló akarok lenni hozzá halálában, hogy ezáltal eljussak a halálból a feltámadásra is.

Nem mintha már elértem volna, vagy már a célban lennék, de futok utána, hogy magamhoz ragadjam, ahogy Krisztus is megragadott engem.

Testvéreim, nem gondolom, hogy máris magamhoz ragadtam, de azt igen, hogy elfelejtem, ami mögöttem van, és nekilendülök annak, ami előttem van. Futok a kitűzött cél felé, az égi hivatás jutalmáért, amelyre Isten meghívott Krisztusban.

Evangélium

János 8,1-11

Abban az időben: Jézus kiment az Olajfák-hegyére. Kora reggel újra megjelent a templomban. A nép köréje sereglett, ő pedig leült, és tanította őket.

Az írástudók és a farizeusok egy házasságtörésen ért asszonyt vittek eléje.

Odaállították középre, és így szóltak hozzá: "Mester, ezt az asszonyt házasságtörésen érték. Mózes azt parancsolta a törvényben, hogy az ilyet meg kell

kövezni. Hát te mit mondasz?" Ezt azért kérdezték, hogy próbára tegyék, és vádolhassák.

Jézus lehajolt, és az ujjával írni kezdett a földön. Ők azonban tovább faggatták. Erre fölegyenesedett, és azt mondta nekik: "Az vesse rá az első követ, aki közületek bűn nélkül van!" Aztán újra lehajolt, s tovább írt a földön. Azok meg ennek hallatára egymás után eloldalogtak, kezdve a véneken, s csak Jézus maradt ott a középen álló asszonnyal.

Jézus fölegyenesedett és megszólította: "Asszony, hol vannak, akik vádoltak téged? Senki sem ítélte el?"

"Senki, Uram" – felelte az asszony.

Erre Jézus azt mondta neki: "Én sem ítéllek el. Menj, de többé ne vétkezzél!"

Elmélkedés

Jézus fellépése a templomban újra felhívja a népet, az írástudók és farizeusok figyelmét. Nem csendesül le a kérdés: vajon ő-e a megígért Messiás vagy sem? Akik Jézussal találkoznak nem érhetik be ideiglenes válaszokkal, szembesülniük kell vele, hogy végleges elhatározásra juthassanak. Azokat a kérdéseket sem tehetjük félre egyszerűen azzal, hogy rosszindulatú "vizsgáztatás", amelyekkel az írástudók szorongatják Jézust, hanem úgy kell szemlélnünk, mint őszinte vívódást, hogy világosan lássanak.

Jézus tanítóként kellett, hogy ismerje az isteni parancsokat, és Messiásként feltétel nélkül el kellett fogadnia azokat. Őt kellett tehát kérdezni, mi jó és mi rossz, mi az, amit Isten megenged és mit tilt, hogy valaki felismerhesse benne a régóta várt Megváltót. Ez a gondolkodásmód közel áll azokhoz, akiknek istenkapcsolata lényegében az isteni parancsok betartásától függ. Így Jézus is csak akkor lehet a Messiás, ha az írástudók által hirdetett tanítást ismeri el egyedül igaznak. Ha más álláspontot képvisel, akkor nem emberi törvényhozókkal helyezkedik szembe, hanem magával Istennel, ezért nem lehet a megígért Megváltó.

Ezek a megfontolások ésszerűek, de egész más síkon mozognak, mint Jézus cselekedetei. Nem fogadják el a személyes Isten-kapcsolatot, holott egyedül az lehet valódi döntés alapja. A bizalmat és hitet nem lehet korlátok közé szorítani, mert ezek a másik szabadságának tiszteletben tartásából és az iránta érzett szeretetből merítik erejüket. De az ilyenfajta emberi kapcsolatokhoz – úgy tűnik – nincs érzékük a farizeusoknak és írástudóknak.

A tetten ért házasságtörő nő kiváló lehetőséget nyújt arra, hogy Jézust próbára tegyék. Az írások ismerői számára világos eset: a törvényt bármilyen áron be kell tartani, mert az Isten akarata. Jézus számára azonban nem a parancs a döntő, hanem Isten szeretete. Az emberi bírásokot ügyesen saját hibáik felé irányítja azzal a meghagyással, hogy ugyanazt a mércét alkalmazzák magukra, amellyel az asszony viselkedését mérik.

Jézus és a bűnös asszony találkozásában azt láthatjuk, semmilyen hiba vagy bűn nem lehet olyan nagy, hogy megakadályozza a Jézussal való találkozást. De mindig alkalom lehet a Vele való szembesülésre. Jézus tudja, hogy már maga a bűn is jelenthet akkora súlyt, hogy fölöslegessé válik az ítélet. Aki megbánja a bűnét, annak nem szabad ok nélkül megnehezíteni a megtérést. Jézus nem keni el a bűnt. Komolyan veszi a bűnt és a bűnöst. Az asszony Jézustól nem hamis együttérzést vár, hanem bűnei bocsánatát, amely magával hozza az Isten és embertársaival való kiengesztelődést és közösséget.

Példa lehet számunkra, ahogy Jézus a bűnösökkel beszél, hogyan bánjunk bűnt elkövetett embertársainkkal. Megértése, együttérzése és érzéke át kell hogy hassa a mi találkozásainkat is. A parancsok nem arra valók, hogy legyenek törvények, amelyek alapján ítélkezhetünk, hanem normák, amelyek megmutatják, hogy mennyire rászorulunk Isten kegyelmére és irgalmára. Az ítélkezés és az elkenés nem segít sem másokon, sem rajtunk. Csak a szeretet tud gyógyítani és segíteni.